

Arrest

nr. 58 096 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 17 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LAKHAL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 51 §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 4 december 2009 door (Y.S.) geboren te (...) op (...) van NEDERLAND nationaliteit geweigerd.
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene legt onvoldoende bewijzen voor ter staving van haar aanvraag tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 50, §2,4°)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de redelijkheid en de zorgvuldigheid: 1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere (administratieve) handeling gedragen moet worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die kunnen worden gecontroleerd uit het administratief dossier (Zie onder meer: R.v.St. 25 maart 1994, arrest nr. 46.663; R.v.St. 28 juli 1992, arrest nr. 40.061; R.v.St. 3 juli 1998, arrest nr. 74.935). Deze materiële motiveringsplicht is van toepassing op elke administratieve beslissing, met dien verstande dat de motieven niet noodzakelijk in de beslissing zelf moeten worden opgenomen, maar wel kunnen blijken uit het administratief dossier. Immers, "Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om haar beoordeling [...] in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling [...] is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.V. 25 juli 2008, arrest nr. 14452). De beslissing van de DVZ is niet voldoende gemotiveerd aangezien zij als reden aangehaald: Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene legt onvoldoende bewijzen voor ter staving van haar aanvraag tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hieruit blijkt dat de DVZ kennelijk onredelijk en onvoorzichtig te werk is gegaan bij het nemen van de beslissing. De DVZ deelt niet mede welke documenten verzoekster dient voor te leggen. Bij weigering dient verzoekster opnieuw een aanvraag tot verklaring van inschrijving in te dienen waardoor dus zowel de gemeente als verzoekster kostbare tijd verliezen."

2.2. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij niet heeft meegedeeld welke documenten zij diende neer te leggen, en hierdoor onvoorzichtig en onredelijk te werk is gegaan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij verzoekster reeds op 4 december 2009 aanmaande de nodige documenten, m.n. attest van ziekteverzekering en attest van werkloosheidsuitkering neer te leggen, zulks conform de wettelijke vereisten voor haar aanvraag. In de aanvraag werd expliciet opgesomd welke documenten nodig waren.

Verzoekster bleef in gebreke, maar kreeg een bijkomende termijn om de nodige documenten alsnog voor te leggen. Ook in deze beslissing werd duidelijk vermeld welke documenten dienden te worden ingediend. Opnieuw liet verzoekster na de nodige documenten binnen te brengen. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat zij geen kennis heeft van de documenten die zij diende neer te leggen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De verwerende partij bezorgde aan verzoekster een duidelijk document ten tijde van haar aanvraag, waarop te lezen viel wat zij moest indienen en wanneer. Wanneer verzoekster hieraan niet voldeed, kreeg zij een bijkomende termijn van één maand, opnieuw met de expliciete vraag de nodige documenten in te dienen. Het is verzoekster die nalatig en onzorgvuldig is gebleken door geen gevolg te geven aan deze vraag. Rekening houdend met het gebrek aan documenten besloot de verwerende partij, conform de wet, de verblijfsaanvraag te weigeren.

Tot slot werpt verzoekende partij een schending van het redelijkheidsbeginsel op. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Gelet op het

voorgaande is de verwerende partij allerminst op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen: zij heeft slechts de vigerende wetgeving toegepast en het verblijf geweigerd aan de verzoekende partij omdat deze naliet de gevraagde documenten neer te leggen. Verzoekende partij maakt het niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC